

CHỖ NUƠNG CÂY NƠI CON NGƯỜI.

Kinh thánh: Ê-sai 30:1-17

“**1** Đức Giê-hô-va phán: Khốn thay cho con cái bội nghịch, lập mưu chẳng bởi ý ta, kết ước chẳng cây Thần ta, hầu cho thêm tội trên tội; **2** chúng nó chưa hỏi miệng ta, đã khởi đi xuống Ê-díp-tô, để cậy sức mạnh của Pha-ra-ôn mà thêm sức cho mình, và núp dưới bóng Ê-díp-tô! **3** Cho nên sức mạnh của Pha-ra-ôn sẽ làm sỉ nhục các ngươi, nơi ẩn náu dưới bóng Ê-díp-tô sẽ trở nên sự xấu hổ các ngươi. **4** Các quan trưởng dân nó đã tới Xô-an, sứ giả đã đến Ha-ne; **5** hết thầy sẽ mắc cỡ vì một dân kia chẳng làm ích chi cho mình, chẳng cứu giúp cũng chẳng làm lợi, song làm cho mang hổ mang nhục. **6** Gánh nặng về các thú vật phương nam. Trong xứ gian nan khốn khổ, tự xứ đó đến những sư tử đực, sư tử cái, rắn lục và rắn lửa bay. Chúng nó chở của cải mình trên vai lừa con, vật báu trên gu lạc đà, dâng dâng cho một dân tộc chẳng làm ích gì được hết. **7** Sự cứu giúp của người Ê-díp-tô chẳng qua là hư không vô ích, nên ta đặt tên nó là Ra-háp, ngồi yên chẳng động. **8** Bây giờ, ngươi hãy đi, chạm lời này trên bảng nhỏ ở trước mặt họ, hãy chép vào sách, để truyền lại đời sau, mãi mãi không cùng. **9** Dân này là bội nghịch, là con cái nói dối, con cái không muốn nghe luật pháp Đức Giê-hô-va; **10** nói với kẻ tiên kiến rằng: Đừng tiên kiến làm chi! nói với kẻ tiên tri rằng: Đừng nói tiên tri về lẽ thật! Hãy nói cho chúng tôi những điều vui thú, hãy lấy những sự huyền hoặc bảo chúng tôi! **11** Hãy lìa khỏi đường, bỏ khỏi lối, cất Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên khỏi mặt chúng tôi! **12** Vậy nên, Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên phán như vậy: Vì các ngươi khinh bỏ lời này, cậy điều bạo ngược và trái nghịch, mà nương-nhờ những sự ấy, **13** bởi có đó, tội các ngươi như tường nề sắp vỡ, lồi ra trên cao, chỉ trong giây phút sẽ thành lình đổ xuống. **14** Ngài sẽ đập bể nó như cái bình thợ gốm bị bể ra, bể ra từng miếng, chẳng tiếc gì; đến nỗi trong những miếng mẻ nó, sẽ chẳng tìm được một mảnh nào để lấy lửa nơi bếp hay là múc nước nơi hồ. **15** Và, Chúa Giê-hô-va, là Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, có phán như vậy: Các ngươi sẽ được rồi, là tại trở lại và yên nghỉ; các ngươi sẽ được sức mạnh, là tại yên lặng và trông cậy. Nhưng các ngươi đã không muốn thế! **16** Các ngươi nói rằng: Không; chúng tôi sẽ cỡi ngựa chạy trốn! Ủ phải, các ngươi sẽ phải chạy trốn. Chúng tôi cỡi ngựa chạy mau! Ủ phải, những kẻ đuổi theo các ngươi cũng sẽ chạy mau! **17** Một người dọa, ngàn người đi trốn; năm người dọa, các ngươi đều đi trốn, cho đến chừng nào các ngươi còn sót lại như cây vọi trên đỉnh núi, như cò xí trên gò.”

Gợi ý bài học: Ê-sai 30, Giu-đa đang đứng trước mối đe dọa rất lớn từ A-si-ri. Trước một kẻ thù hùng mạnh như vậy, họ tìm cách bảo vệ đất nước bằng cách liên minh với Ai Cập. Họ tính toán rằng: *Nếu có Ai Cập giúp đỡ, chúng ta sẽ an toàn.* Nhưng Đức Chúa Trời gọi họ là những **“con cái bội nghịch”**, bởi họ: “lập mưu chẳng bởi ý ta... chúng nó chưa hỏi miệng ta, đã khởi đi xuống Ê-díp-tô” Điều Đức Chúa Trời quở trách không đơn giản là họ có kế hoạch hay tìm kiếm sự giúp đỡ. **Vấn đề là họ không cầu hỏi Đức Chúa Trời.** Họ đã quyết định trước điều mình muốn làm, rồi đặt niềm tin vào sự tính toán của mình hơn là tìm kiếm ý muốn của Ngài. Đây cũng là điều rất dễ xảy ra trong đời sống chúng ta. Khi gặp vấn đề, phản ứng đầu tiên thường là:

*Phải làm gì? Gọi cho ai? Có phương án nào khác không? Tiền ở đâu? Ai có thể giúp mình? Lập kế hoạch, tìm kiếm thông tin và nhờ người khác giúp đỡ không phải là điều sai. Nhưng có một câu hỏi cần đến trước tất cả những câu hỏi ấy: “**Lạy Chúa, Ngài muốn con làm gì?**”*

Dân Giu-đa sẵn sàng trả một cái giá rất lớn để nhận được sự giúp đỡ của Ai Cập. Họ chất của cải lên lưng lừa và lạc đà, vượt qua vùng đất nguy hiểm để mang chúng đến Ai Cập. Họ đã đầu tư rất nhiều vào nơi mình đặt hy vọng. Nhưng Đức Chúa Trời nói:

“Sự cứu giúp của người Ê-díp-tô chẳng qua là hư không vô ích” Ngài gọi Ai Cập là “Ra-háp, ngôi yên chẳng động.” — bề ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng đến lúc cần thiết lại không thể đem đến sự cứu giúp mà Giu-đa mong đợi. Điều này khiến chúng ta phải suy nghĩ: **Có “Ai Cập” nào trong đời sống tôi không?** Đó có thể đó là tiền bạc. Có thể là một mối quan hệ. Có thể là kinh nghiệm lâu năm. Có thể là năng lực của bản thân. Có thể là một người mà chúng ta nghĩ: *“Chỉ cần người này giúp tôi thì mọi chuyện sẽ ổn.”* Những điều ấy có thể là phương tiện Chúa sử dụng. Nhưng chúng không thể thay thế chính Đức Chúa Trời. **Phương tiện Chúa ban không bao giờ được trở thành đối tượng mà chúng ta đặt đức tin thay cho Chúa.**

Dân sự không chỉ tìm kiếm sự giúp đỡ từ Ai Cập. Họ còn bắt đầu từ chối Lời Đức Chúa Trời. Họ nói với các tiên tri như sau: “Đừng nói tiên tri về lẽ thật! Hãy nói cho chúng tôi những điều vui thú, hãy lấy những sự huyền hoặc bảo chúng tôi!” Đây là một tình trạng thuộc linh rất nguy hiểm. Bởi bản chất con người thích nghe những lời xác nhận điều mình đã muốn tin. Chúng ta thích nghe: *“Bạn đang làm đúng.” “Không cần thay đổi đâu.” “Mọi chuyện rồi sẽ ổn.”* Nhưng Lời Đức Chúa Trời không phải lúc nào cũng khiến chúng ta dễ chịu. Có lúc Lời Chúa lên án và chỉ ra một thái độ sai. Có lúc Lời Chúa đụng đến điều chúng ta đang cố giữ. Có lúc Lời Chúa yêu cầu chúng ta ăn năn. Có lúc Lời Chúa bảo chúng ta dừng lại trong khi chúng ta rất muốn tiếp tục.

Xin Chúa nói điều con cần nghe, chứ không chỉ điều con muốn nghe.”

Trọng tâm của cả phân đoạn nằm ở câu 15. Trong khi Giu-đa đang hoảng loạn tìm kiếm quân đội, ngựa chiến, liên minh và những giải pháp nhanh chóng, Đức Chúa Trời đưa ra một con đường hoàn toàn khác: **Trở lại, Yên nghỉ, Yên lặng, Tin cậy** Đây là điều rất khó đối với chúng ta. Khi vấn đề xuất hiện, chúng ta thường cảm thấy rằng **mình phải lập tức làm một điều gì đó.** Chúng ta tìm thêm thông tin. Gọi thêm một người. Tìm thêm một phương án. Tính thêm một kịch bản. Và càng làm, lòng chúng ta đôi khi càng bất an. Nhưng Đức Chúa Trời nói: **“Hãy trở lại với Ta trước.”**

Không phải mọi vấn đề đều cần được giải quyết ngay lập tức. Có những lúc điều chúng ta cần nhất không phải là **một hành động nhanh hơn**, mà là **một tấm lòng yên lặng hơn trước Đức Chúa Trời.**

Điều này rất quan trọng. Tin cậy Đức Chúa Trời không có nghĩa là thụ động, không lập kế hoạch, không suy nghĩ hay không hành động. **Đức tin không phải là không hành động. Đức tin là đặt sự tin cậy nơi Đức Chúa Trời trước khi hành động.**

Đáng buồn là dân Giu-đa từ chối lời mời ấy. Họ nói: “Không; chúng tôi sẽ cỡi ngựa chạy trốn!” Họ muốn những con ngựa nhanh. Bởi trong mắt họ, phương án của con người có vẻ **nhanh hơn, thực tế hơn và chắc chắn hơn** việc chờ đợi Đức Chúa Trời.

Đây có lẽ cũng là một trong những thử thách lớn nhất của đức tin: **“Chúng ta thường không từ chối Chúa vì không tin Ngài tồn tại. Chúng ta từ chối Chúa vì nghĩ phương pháp của mình nhanh hơn.”** Chúng ta biết cần cầu nguyện nhưng muốn giải quyết trước. Biết cần chờ đợi nhưng sợ mất cơ hội. Biết cần hỏi Chúa nhưng trong lòng đã có sẵn câu trả lời mình muốn. Cuối cùng, chính những con ngựa mà họ tin tưởng cũng không thể cứu họ. Thay vì trở nên mạnh hơn, họ lại càng sợ hãi và bỏ chạy trước một số ít quân địch. Điều họ tưởng sẽ đem lại sức mạnh cuối cùng lại làm lộ ra sự yếu đuối của họ.

Một câu hỏi rất thực tế cho hôm nay, Khi có chuyện xảy ra phản ứng đầu tiên của tôi là gì? Tôi tìm điện thoại để gọi cho một người? Tôi mở máy để tìm thông tin? Tôi bắt đầu tính toán tiền bạc? Tôi dựa vào kinh nghiệm của mình? Hay tôi có thể dừng lại một chút và nói: **“Lạy Chúa, trước khi con quyết định bất cứ điều gì, con muốn tìm kiếm Ngài.”** Có lẽ đây chính là điều Ê-sai 30 muốn thay đổi trong chúng ta. Không phải bỏ kế hoạch. Không phải bỏ hành động. Không phải không nhờ người khác giúp đỡ. Nhưng là **dừng để bất cứ điều nào đi trước Đức Chúa Trời.**

Ba câu hỏi suy ngẫm áp dụng bài học:

1. Khi gặp một vấn đề lớn, **tôi thường tìm ai hoặc tìm điều gì đầu tiên?**
2. Có điều nào Chúa đang phán mà tôi không muốn nghe vì nó trái với điều tôi đã quyết định không?
3. Có vấn đề nào hiện nay tôi đang cố giải quyết bằng câu trả lời ngay lập tức, trong khi Chúa đang mời gọi tôi **“trở lại, yên lặng và tin cậy”** không?